

ПІСНЯ ПІСЕНЬ.*

¹ Нехай він цілує мене поцілунком уст своїх!
Ласкавість бо твоя над вино солодша.

² Любими пахощами пахне імя твоє, наче миро розлите, тим то дівиці тебе улюбили.

³ Притягни мене 'д собі, — ми побіжимо за тобою;
царь запровадить мене в палати свої, — будемо захвачуватись і радіте тобою, ласку твою над вино вихваляти; — о, не помилилися тим, що влюбили тебе!

⁴ Дочки Єрусалимські! я смуглява собі, та гарна,
мов ті намети Кеदारські, мов килими в Соломона.

⁵ Ви не дивітесь, що я смуглява, — се сонце мене осмалило: Сини матері моєї погнівались на мене,
заставили мене стерегти виноградник, — власного ж виноградника я не стерегла.

⁶ З'ясуй же, душі моїй любий: де ти пасеш? де
о півдні опочиваєш? чом блукатись мені коло отар
товарішів твоїх?

⁷ Як сього ти не знаєш, найкрасша між жінчинами,
то йди слідом за вівцями й паси кізлята твої уз шатер,
що пастухи собі понапинали.

⁸ Ти, моя любо, в мене, мов та кобилиця в колесниці
в Фараона, (згорда виступаєш).

⁹ Прегарні щоки твої в ланцюжках, шия в тебе у
коралях;

¹⁰ Ланцюжки золоті зробимо тобі з срібними
кропками.

¹¹ Доки царь був за столом своїм, видавав нард мій
пахощі свої.

---

*

: Т. є над піснями. Оспівана тут тісна зв'язь між Богом а людьми — між Христом і його церквою.

12 Милий мій — мов китиця мирри, у мене на грудях,

13 Милий мій у мене — мов гроно кипрове в виноградниках Енгадських.

14 Гарна ти, моя мила, о, яка ти гарна! очі в тебе гулубині.

15 А ти, мій любий — прехороший, уродливий! а постеля наша — мов трава зелена;

16 Крівля домів наших — кедри, криша — кипариси.

2

1 Я нарциз, Соронська квітка, я лилія долиняна!

2 Що лилія між тернами — те мила моя між дівами.

3 Яблоня між деревами лісними — се мій милий між молодиками. В холодку під нею люблю седіти мені, овочі її солодкі піднебінню мойму.

4 Він увів мене в дім веселої гостини, а стяг його надо мною — любов.

5 Покріпіть мене вином, осьвіжіть мене яблочками: від любови знемогаю.

6 Ліва рука його під головою в мене, правою мене він обнімає.

7 Заклинаю ж вас, дочки Ерусалимські, на серни й олениці польні, не будіть, не розрухуйте милої моєї, аж доки їй вгодно!

8 Се голос любого мого! ось, він йде, скаче через гори; перескакує узгірря!

9 Бо ж мій милий — мов той сугак, мов той олень молоденький! Глянь, стоїть він за стіною в нас, у віконце зазирає, і кріз крати поглядає.

10 Ось мій любий говорить до мене: Встань, моя ти мила, вийди, прекрасна моя!

11 Вже зима минула, дощі перестали;

12 Квітки вбірають землю; час пісень настиг; в лугах наших голос горлиці чути;

13 Завязки фіг показалися на фіговині; виноград зацвів і дише любим своїм цвѣтом. Уставай, моя ти люба, вийди, пишна вродо!

14 Голубко моя в росколинах скелі, схована в дупловині! покажи мені лице твоє, дай голос твій почути; голос твій такий солодкий, образ твій такий принадний!

15 Ловіть нам лисиці, молодії лисинята, що псують наш виноградник, — виноградник у цвѣту наш!

16 Мій любий мені належить, а я йому; він пасе серед лилій.

17 Покіль день холодом дише, тїнь не простяглася, ти знов вернися; будь скорий, як серна, як молодий олень на розпадених горах.

3

1 У ночі на ліжку в себе я того шукала, кого серце моє любить, й не знайшла, шукавши.

2 Схоплюся ж я та метнуся, в городі шукати по улицах та майданах, кого серце любить; шукала, та не знайшла його.

3 Стріла варткових, що місто по ночі обходять: Чи не бачили того ви, кого серце любить?

4 Ледві з ними розминулась, аж і знайшла того, що серцем полюбила; захопилась його й не пустила, аж привела його в господу матері моєї й у свѣтлиці до тієї, що мене вродила.

5 Заклинаю ж вас, дочки Єрусалимські, на сугаків і серен, не будіть і не тривожте милої, аж поки сама вона схоче!

6 Хто сеся, що від степу йде, наче б окурювана стовпами диму з мирри й кадила, з порошоків в крамницях?

7 Глянь! се ж ліжко Соломона: шість десятків силачів кругом його з хоробрих в Ізраїлі;

8 Всі з мечами, з'учені до бою; у кожного меч при боку, про безпеку в ночі.

9 Переносне лігво построїв собі царь Соломон з дерева з Ливану;

10 Срібні стовпці, золоті поруччя, посідок з пурпурної тканини, вся середина прибрана з любовю дочок Єрусалимських.

11 Пійдїть, дочки Сионські, подивітесь на царя Соломона в вінці, яким увінчала його мати в день подружжя його, в день радості серцю його.

4

1 Гарна ти, моя мила, о, яка ж ти гарна! очі, неначе в голубки, під кучерями в тебе; волоссе в тебе — ніби стадо кіз, що сходять із гори Галаадської;

2 Зуби в тебе — мов отара острижених овець, що з купелі виходять, а в кожної близнята, і нема між ними неплідної.

3 Губи в тебе — пурпурова стрічка, а уста принадні; ніби половинки гранатового яблука — щоки твої під кучерями в тебе;

4 Шия твоя — се вежа Давидова, построєна про зброю: тисячі щитів висять на ній — щити самих сильних;

5 Дві соски твої — мов близнятка в молодій серни, що між лиліями пасуться.

6 Покіль день холодом дише, тїнь не простяглася, вийду я на гору мирри, на узгірря кадила.

7 Вся ти гарна, моя мила, нема в тобі скази!

⁸ Зійди ж, подруго, за мною з Ливану; йди зо мною з Ливану! сьпіши з верхівя Амани, з верхівя Сенира й Єрмону, від леговищ левів, із гір, де рисі!

⁹ Зранила ти серце моє, сестрице-подруго! взяла єси серце моє поглядом єдиним, одним намистом на шиї твоїй!

¹⁰ Що за любі ласки в тебе, сестронько-подруго, ласки твої над вино солодші, а пахощі мастей твоїх над усі пахощі!

¹¹ В тебе з уст, подруго, капле мед, як з крижки; мед і молоко в тебе з язика стїкає, а пахощі одеж твоїх — пахощі Ливану!

¹² Обгороджений сад — сестра моя любя, замкнений город, під печаттю криниця;

¹³ Росадники твої — се сад гранатових яблук, роскішного плоду, кипер вкупі з нардом;

¹⁴ З шафраном там нард, цинамон там із нардом; мирра там і алой з усіма пахощами;

¹⁵ Джерело саду — колодізь води живої й потоки з Ливану.

¹⁶ Піднімись, північний вітре, прилети, полуденнику, повій на сад мій, нехай поллються пахощі його! —

5

¹ Нехай прибуде милий мій у сад свій, нехай споживає солодкі овощі в йому! — Ось і прийшов я в мій сад, моя сестро, моя ти дружино; набрав мирри з пахощами моїми, з'їв крижку з медом моїм, напився вина мого, запив його молоком моїм. Смакуйте ж і ви, друзі, пийте й їжте вволю, мої ви любі!

² Сплю я, та серце в мене не спить; ось голос милого! він у віконце постукує: Відчини ж мені, сестро моя, дорога моя, голубко моя, чиста моя! Вся

голова в мене росою припала, кучері мої — нічними краплями.

³ Я роздяглась уже, — як знов одягатись? я ноги помила, як же їх валяти?

⁴ Милий мій крізь дірку руку просунув, і вна́тро моє зворушилось од сього.

⁵ Я встала, відсунути милому засов, а з моїх рук покапала мирра, і з палців моїх капала мирра на ручки замку.

⁶ Я відчинила любому мойму, аж се милий відвернувся і зникнув уже. А в мені ж і дух завмер був, як він говорив! Кинусь тоді шукати, — ніде не знаходжу; стала кликати, — та не озиваєсь до мене.

⁷ Стріла мене сторожа ув обході міста: побили мене, зранили мене, здерли з мене намітку ті, що стерегли муру.

⁸ Ой заклинаю ж вас, дочки Єрусалимські: стрівши мого милого, скажіте йому, що гину з любови.

⁹ Чим же твій любий всіх любих переважає, ти, уродлива проміж усіма дівоньками? Чим се дорогий твій лучший над інших, що ти про його так нас заклинаєш?

¹⁰ Любий мій — білий, і румяний, красший за десять тисяч інших;

¹¹ Голова в його — чисте золото; кучері філясті, а чорні, як ворон;

¹² Очі в його — чисті, мов голуби, що при потоках водних, наче в молоці скупані, сидять щасливі.

¹³ Щоки його — цвітник пахущий, грядочки принадного зілля; губи — мов ті лилії, що капле з їх мирра;

¹⁴ Руці його — мов з золота уточені, в хризолити оправні; тіло — його — наче слоно́вая кість у сапфірах;

¹⁵ Нозі — стовпи мармурові, поставлені на золотих

підніжках; вид же його, як Ливан; величен, як кедри;

¹⁶ Уста в його, — се самі солодощі, а весь він — любощі. От, хто мій милий, от, хто друг мій, дочки ви Єрусалимські!

6

¹ Де ж твій милий подівся, ти, найуродливіша між жінчинами? Куди пішов твій любий, щоб нам із тобою його шукати?

² Він у саду в себе ходить, в цвітнику пахущім, він залюбки попасає проміж лиліями.

³ Милий мій належить мені, а я милому, — тому, що в лиліях попасає.

⁴ Гарна ти, моя любко, неначе та Тирса, мов Єрусалим принадна, а грізна-поважна, як військо, під стягом стоюче.

⁵ Одверни від мене очі, — мене вони зворушують!

⁶ В тебе волос — мов отара кіз, що сходять із Галааду; зуби в тебе — наче овець стадо, що з купелі виходить, а в кожної близнята, й нема між ними неплодної;

⁷ Ніби половинки яблука-гранати щоки твої під кучерями в тебе.

⁸ Шістьдесять цариць сяє, вісімдесять бранок, а дівчат безліч,

⁹ Та вона єдина, голубка моя, чистая моя; єдина вона в матері своєї, вибрана зпроміж усіх, що вона зродила. Побачили її дівчата, й стали вихвалити; цариці й бранки — усі величали.

¹⁰ Хто ж се, що, мов зоря, зазорилась, гарна, як місяць, а ясна, як сонце, грізна, мов військо під стягами?

¹¹ Я зійшла в сад оріховий, подивитись на зелень в долині, поглянути, чи вже розвилась лоза виноградна, чи зацвили яблоні гранатові?

12 Не знаю, як завела мене душа моя, д колесницям значних у народі мойму.

7

1 Оглянься, оглянься, Суламито; оглянься, оглянься, щоб нам глядіти на тебе! — Що вам дивитись на Суламиту, мов на хоровод Манаїмський?

2 Що за прегарні ноги твої в сандалах, ти, знатного батька дитино! а круглота твоїх стеген — неначе намисто, уроблене руками мистецькими;

3 Пуп у тебе — се круглоточена чаша, повна по всяк час вина запашного, стан же в тебе — стіг пшениці серед лилій;

4 Соски твої — се двойнята в серни;

5 Шия твоя — наче вежа з слонової кості; очі в тебе — ставки Гесбонські коло воріт Батрабимських; ніс твій — мов вежа в лісі Ливанським, обернена д Дамаску;

6 Голова твоя — мов Кармель, волос на голові в тебе — мов пурпур, кучері твої — й цареві дивовижа.

7 О, яка ж ти хороша, яка ти принадна, моя любко, твоїм цілим видом!

8 Стан твій — неначе пальма, груди ж твої — мов би винні грони.

9 Думаю: вилізу на пальму, вхоплюся за вітте, а груди твої будуть мені за грони винні, і запах із ніздер твоїх, — як би від яблук;

10 Та й уста твої, як вино найлучше. — Воно тече право до милого мого, й солодить уста утомлені.

11 Я належу до друга мого, він лине серцем до мене.

12 Ходи ж, мій любий, підемо в поле, жити мемо в селах;

13 Вранці рано вийдем у виноградник, оглянемо, чи вже розвилась лоза виноградна, чи овоц завязався,

чи в цв'їту вже гранатові яблоні; там ти моїх ласк дознаєш.

¹⁴ Пахнуть вже там мандрагори; у дверей наших всякі що найлучші плоди, нові й давні; все те я надбала про тебе, мій любий.

8

¹ Ой коли б же ти був мій братік рідний, що зо мною ссав груди в матері моєї! Тоді б я, й зустрівши тебе на улиці, тебе цілувала, а мене б не суджено.

² Повела б я тебе, завела б у господу до моєї неньки. Ти вчив би мене, я ж поїла б тебе запашним вином, соком із яблук моїх гранатних.

³ Ліва рука його під головою в мене, а права мене обнімає.

⁴ Ой прошу ж я вас, дочки ви Єрусалимські, не будіть і не тривожте милої моєї, доки їй любо!

⁵ Хто се, спершись на милого, йде з пустині? Ось де під яблонею розбудила я тебе: там породила тебе мати твоя, там привела на світ тебе родителька твоя.

⁶ Зложи ж мене печаттю на серце в тебе, надінь, як перстень, на руку собі; любов бо, як та смерть, кріпка; заздрість — як пекло, люта; стріли її — стріли огняні; вона — полумє страшно палаюче.

⁷ Годі вгасити любови і водам премногим, та й ріки її не заллють. Хоч би за любов давав хто всі статки свого дому, то їх би відкинено згїрдно.

⁸ Є сестра у нас мала ще, безгруда; що робити мем із нашою сестрою, як прийдуть старости до неї?

⁹ Коли б вона була муром, — ми збудовали б на ній срібні палати; коли б вона була дверми, то ми обложили б її дошками з кедрини.

¹⁰ О, я мур, і груди в мене, як башти; тим то й буду я в очах його вповні дозрілою.

11 У Баал-Гамоні мав Соломон виноградник; він передав той виноградник сторожам, а кожний мав платити за його плоди по тисячі срібних.

12 А мій виноградник таки в мене. Нехай тобі, Соломоне, будуть твої тисячі, та ще й двісті сторожам плодів його.

13 Ти, що в садах проживаєш! товариші прислухуються голосови твому; дай же й мені послухати його.

14 Біжи ж (зо мною), мій милий, мов сугак, мов олень на горах запашних!

Біблія свободи
The Holy Bible in Ukrainian, Freedom Bible updated
from translation by P. Kulish and I. Pulyu

Public Domain

Language: Українська (Ukrainian)

Translation by: Panteleimon Kulish

Contributor: Ivan Semenovych Nechui-Levytsky, Ivan Pavlovych Pulyu

Повідомте про помилки тут: <https://forms.gle/PAo2uKZqCNnoZGDe7>

2025-01-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 9 Jan 2025 from source files
dated 9 Jan 2025

1d4fcb6c-e42a-5d5b-a622-85571c976358